

καὶ πῶς ἔχει πρὸς τοῦτον. ὅτι μὲν γὰρ εἰς Α
 τινὲς ἄτυχεῖς ὁφείλουσαν ἀφρονεῖν γὰρ ὄντες κα-
 πορδοῦσι πολλὰ, ἐν οἷς ἡ τύχη κρείων. αἱ δὲ καὶ
 ἐν οἷς τέχνη ὄσκει, πολλὸν μὲν τοὶ καὶ τύχης ἐπι-
 παροῦσιν ὅτι ἐν στρατηγίᾳ καὶ κυβερνητικῇ. ποτε-
 ρον οὖν ἀπὸ τίνος ἕξουσιν εὐδαίμονες εἶναι, ἢ οὐ τῶν
 αὐτῶν ποιοῦντες εἶσι, ἀφροναὶ εἰς τῶν ἄ-
 τυχημάτων. καὶ μὲν γὰρ οὗτος οἶον ὡς φύσιν
 τινῶν ὄντων ἢ ὅτι φύσις ποιοῦς πινὰς ποιεῖ, καὶ Β
 ἀποδοῖ ἐκ χημείας διαφέρεισιν. ὡς περὶ οἱ μὲν
 γλαυκοὶ, οἱ δὲ μελανόμομοι, τῶν δὲ ἐν τοῖσι δὲ
 ἐξ οὗ οὗτοι καὶ οἱ ἄτυχεῖς καὶ ἀτυχεῖς. ὅτι μὲν
 γὰρ οὐ φρονήσας καπορδοῦσι, θύλακον οὐ γὰρ ἄφρο-
 νος ἢ φρονήσας, ἀλλ' ἔχει λόγον διὰ τὸ οὕτω
 ἀφροῦσι. οἱ δὲ καὶ ἄφρονες εἰπέειν διὰ τὴν κα-
 πορδοῦσιν τέχνην γὰρ ἀδύνατον. ἐστὶ γὰρ φρονεῖν ἄφρονες
 ἀφρονεῖν, οὐχ ὅτι πρὸς ἀλήθειαν (τῶν γὰρ οὐδὲν ἀ-
 ποποῦσιν) ἰσοπεράτης γενομενεὶς ἄν, ἀλλὰ
 πρὸς τὰ ἀλήθεια δοκεῖ βλάξαι καὶ ἀφρονεῖν. καὶ πο-
 λὺν χρεῖστον πλεῖον ἀπώλεσεν ὑπὸ τῶν ἐν Βυ-
 ζαντίᾳ πεντηκοντολόγων, οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἀφρο-
 νιστῶν ἀλλ' ὅτι καὶ ἐν οἷσις ἄτυχοῦσιν ἀφρο-
 νες. πρὸς γὰρ ναυκληρίᾳ οὐχ οἱ δεινότετοι ἄ-
 τυχεῖς, ἀλλ' ὡς περὶ ἐν κώσῳ πῶσος, ὁ μὲν οὐ-
 δὲν, ἄλλος δὲ βλάξαι καὶ λυφύσας ὄσκειν ἄ-
 τυχοῦσιν, καὶ τῶν φιλίᾳ ὡς περὶ εἰσὶν ὑπὸ θεῶν, καὶ
 ἕξουσιν τὴν εἶδη τὸ καπορδοῦσιν. ὅτι πλοῦτον κα-
 κῶς νελευπηγηθῶσιν, ἀμεινον πολλὰς καὶ ὅτι
 πλεῖς, ἀλλ' οὐδὲ αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι ἔχει κυβερνή-
 τιαν ἀγαθὴν ἀλλ' ὅσα ἄτυχοῦσιν τὴν δαίμονα ἔχει
 κυβερνήτην ἀγαθὴν δὲ ἀποποῦσιν θεῶν ἢ δαίμο-
 να φιλεῖν τὴν τοῦτον, ἀλλὰ μὴ τὴν βέλπεσον καὶ τὴν
 φρονεῖν μῶτατον. εἰ δὲ ἀγαθὴ, ἢ φύσιν, ἢ νόστον, ἢ
 ὅτι περὶ πᾶσι καπορδοῦσιν τὰ δὲ δύο μὴ ὄσκει. Ε
 φύσιν αἱ εἰσὶν οἱ ἄτυχεῖς. ἀλλὰ μὲν ἢ γὰρ φύσις
 αἰτία, ἢ τὴν αἰεὶ ἀπύπτως, ἢ τὴν ὡς ὅτι ποποῦσιν ἢ
 ὅτι τύχη τοῦναντίον. εἰ μὲν οὖν τὸ παροδοῦσιν
 ὅτι τυχεῖν, τύχης δοκεῖ εἶναι. ἀλλ' εἰ περὶ
 διὰ τὴν ἄτυχης, ἐκ αἰτίας τοῦτον εἶναι τὸ
 αἰτιον, ὅτι αἰεὶ τὴν αὐτὴν ὡς ὅτι ποποῦσιν. ἢ ἢ
 ποποῦσιν ὅτι τυχεῖν ἢ ὅτι ποποῦσιν ὡς περὶ
 ὅτι οἱ γλαυκοὶ ἐκ ὄσκει ὄσκει, οὐ τὴν αἰτία, ἀλλ'
 λαφύσας ἐκ αἰτίας ὄσκει ἄτυχοῦσιν, ἀλλ' ὅτι ἀφρο-
 νες τῶν αἰεὶ εἰν λεκτέον, ὅτι ὡς λέγουσιν ἄ-
 τυχοῦσιν, ἢ διὰ τὴν αἰτίαν εἰσὶν ἐκ αἰτίας εἰσὶν ἄ-
 τυχοῦσιν. τὴν γὰρ, ὅσων αἰτία τύχη ἀγαθὴ ἀγαθῶν.

& quo pacto res habeat. Fortunatos enim
 quosdam esse cernimus, & stulti in mul-
 tis, quorum scilicet fortuna domina est,
 prosperè agunt: quandoquidem & quæ ac-
 te administrantur, fortunam admittant, in
 militia, & gubernatoria. Vtrum igitur ab
 habitudine aliqua successibus eiusmodi
 cõficiendis aut nõ idonei homines sunt?
 Nunc equidem Naturæ id quidem affig-
 nant, in quibusdam quæ tales quosdam
 efficit, quibus & à nativitate statim, tale
 quidpiam inignit: ut vel cæcitas, nigritas,
 oculis, certa aliqua forma inter se distin-
 guantur: sic fortunati & infortunati. Tales
 enim non per prudentiam prosperè age-
 re, inde manifestum est, quia non irration-
 alium prudètia est, sed ratione irritata, qua
 res administrat, eã sibi adscribere illi ne-
 queunt, quippe quòd horum fortuna cau-
 sa existat. Vtrumq; etiam pateat, circa alios
 stupidos nõ esse (neq; n. id absurdum, quæ-
 admodum Hippocrate, cum Geometer ef-
 fect præstantissimus, in cæteris tamen im-
 peritum, stupidumq; fuisse constat, qui pec-
 unia plurimum amisit, ob stultitiã suam,
 fraude eorum qui quinquagesimam exi-
 gunt apud Byzantios. Sed & in nonnullis
 prosperè agunt stolidi. Et non rarò velut
 in arte navium gubernatrice, peritissimã
 etiã parũ secundã fortunã experitur, ac
 velut in alex iactu, alius nihil, alius mul-
 tum lucratur: quam felicitatem vel natu-
 ræ beneficio accepit, vel, ut inquit, bene-
 volentia Dei, qua etiam in exilio & e-
 iectus benignitatem fortunæ experitur,
 non secus ac malè compacta navis rectius
 sæpe agitur, non per se quidem, sed quia
 peritum gubernatorè nacta. Sic enim for-
 tunatus ille genium secundum, gubernato-
 rem habet. Sedenim absurdum est, talè
 à Dso geniove diligi, non præstantissimũ
 potiùs, sapientissimũq;. Quapropter si ne-
 cessum est, aut natura, aut intellectu, aut
 procuracione diuina, fortunam secundam
 contingere, & neutro posteriorum eue-
 niat: natura itaque ea prosperitas fuerit
 assignanda. Verum natura, vel rerum sem-
 per sic se, vel ut plurimum habentiũ causa
 est: contrã autem, fortunã. Si igitur quod
 præter rationem euenit, fortunæ esse vi-
 detur, pèrque fortunam homines fortu-
 nati dicuntur: non equidem natura causa
 fuerit, ut quæ, velut dictum, semper, aut ut
 plurimum, sic se habentibus adscribitur.
 Aut insuper talis vel voto potitur, vel fru-
 stratur: quemadmodum cæsius, cui non
 fortuna, sed natura, quo minùs cernat a-

cuitè, causa existit. Quocirca non fortunatus, sed bona natura præditus dicitur.